

Olympiáda z Anglického jazyka

Dne 23. 2. jsem se zúčastnila okresního kola olympiády z anglického jazyka na Gymnázium Příbram.

V momentě, kdy jsme byli všichni přítomni, jsme si vylosovali pořadová čísla, podle kterých jsme přišli na řadu v druhé části zkoušky. Přítomné paní učitelky nám popřály hodně štěstí a všichni jsme se odebrali do učebny, kde nám byl rozdán písemný test. Ten se skládal z úkolů jako doplnění informací do textu z nahrávky, která nám byla puštěna dvakrát, nebo převedení slov do správných tvarů, odpovídajícím kontextu věty. Vzhledem k tomu, že jsem jeden podobný test již psala, jsem věděla co čekat, ale přesto mě poslechová část zaskočila.

Svádět nižší počet bodů na kvalitu nahrávky nebudu, jednoduše jsem se nedokázala soustředit při představě, že reprezentuji celou naši školu a ne pouze sama sebe, a že nebudu moci rozhodovat o tom, kdo uvidí mé výsledky...

Když čas písemného testu vypršel, měla jsem již všechny odpovědi vyplněné, ať už správně

či ne, a s pocitem úlevy, že byla půlka testu již za mnou, jsem se vrátila se skupinkou dalších devíti studentů do haly, kde jsme mohli v klidu počkat, než na nás přijde řada v rozhovoru.

Čas jsem se rozhodla strávit tím, že jsem si četla svou knihu, a než jsem si to uvědomila, student s pořadovým číslem 3 se vrátil z rozhovoru a oznámil mi, že mám již jít. Ujistila jsem se, že rozhovor probíhá ve stejné místnosti, kde jsme psali test, a chodbami gymnázia jsem se vydala vstříc dialogu s rodilým mluvčím.

Rozhovoru jsem se nebála. Mluvím ráda a angličtině rodilých mluvčích je rozumět mnohem lépe, než angličtině takzvaně *počeštělé*. Když jsem však vstoupila do učebny, stěží jsem ze sebe dostala ubohé ‚hello‘. Usadila jsem se na židli naproti zmíněnému rodilému mluvčímu a dvěma učitelkám. S problémem vydat ze sebe srozumitelná slova jsem se nakonec představila a vylosovala si téma, o kterém jsem měla mluvit následující čtvrt hodinu.

Mým tématem byly stravovací návyky a tradiční jídla, a tak jsem začala odpovídat na otázky. Téma nebylo problémem a nervozita naštěstí opadla stejně rychle, jako se objevila. Při druhé otázce jsem již vesele vyprávěla historku z útlého dětství a smála se spolu s komisí, která projevovala upřímný zájem o to, co jsem povídala.

Bylo příjemné debatovat s tak příjemnými lidmi a než jsem se stihla dostat k poslednímu bodu, byla jsem upozorněna, že už mi zbývá pouze minuta, a tak jsem ještě stručně zodpověděla poslední bod a poděkovala jsem komisi za jejich čas.

Odcházela jsem s úsměvem na tváři a představa, že jsem byla snad nervózní, mi připadala jako absolutní hloupost. Rozhovor mě nadchl a šťastná jsem se vrátila ke zbytku soutěžících.

Dívku, která byla v pořadí šestá, jsem ujistila, že se nemá čeho bát, a i když jsme se neznaly, chvíli jsme si spolu popovídaly. Atmosféra celé soutěže byla velmi příjemná a proto, když po pro mě velmi dlouhé době čekání na dokončení rozhovorů ostatních soutěžících a spočítání výsledků přišla komise a oznámila první 3 místa, jsem byla velmi nadšená. Zjistila jsem, že jsem se umístila na stejném místě, jakým bylo mé

pořadové číslo. Byla jsem čtvrtá a vůbec mi nevadilo, že jsem se neumístila výše. Získala jsem totiž jedinečný zážitek, na který rozhodně nezapomenu.

Vendula Kaháčková - 3. ročník, Zdravotnické Lyceum

